

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 11 nëntor 2021
Nr. ref.:AGJ 1889/21

AKTGJYKIM

në

rastin nr. KI189/20

Parashtrues

IPKO Telecommunications L.L.C.

**Vlerësim i kushtetutshmërisë
së Aktgjykimit ARJ-UZPV. nr. 17/2020, të 20 janarit 2020,
të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Gresa Caka-Nimani, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga kompania IPKO Telecommunications LL.C, të cilën e përfaqëson avokati Isamedin Dedinca nga Komuna e Prishtinës (në tekstin e mëtejshëm: parashtruesi i kërkesës).

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin [ARJ-UZPV.nr.17/2020] e 20 janarit 2020, të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës (në tekstin në vijim: Gjykata Supreme), në lidhje me Aktgjykimin [AA.nr.585/2018] e 1 nëntorit 2019, të Gjykatës së Apelit të Kosovës (në tekstin në vijim: Gjykata e Apelit) dhe Aktgjykimin [A.nr. 2105/14] e 6 shtatorit 2018, të Gjykatës Themelore në Prizren (në tekstin në vijim: Gjykata Themelore)
3. Aktgjykimin e kontestuar parashtruesi i kërkesës e kishte pranuar me 10 shtator 2020.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, përmes së cilit pretendohet se parashtruesit të kërkesës i janë shkelur të drejtat dhe liritë e saj themelore të garantuara me nenet 22 [Zbatimi i drejtpërdrejtë i Marrëveshjeve dhe Instrumenteve Ndërkombëtare], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] dhe 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin në vijim: Kushtetuta), në lidhje me nenin 6 (E Drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin në vijim: KEDNJ) si dhe nenin 10 të Deklaratës Universale të të Drejtave të Njeriut (në tekstin në vijim: DUDNJ).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në paragrafin 4 të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] si dhe paragrafët 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 (Procedimi i kërkesës) dhe 47 (Kërkesa individuale), të Ligjit nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe në rregullin 32 (Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve) të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura para Gjykatës

6. Më 24 dhjetor 2020, parashtruesi i kërkesës dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin në vijim: Gjykata).
7. Më 30 dhjetor 2020, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Bajram Ljatifi Gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Bekim Sejdiu (kryesues), Remzije Istrefi-Peci dhe Nexhmi Rexhepi (anëtarë).
8. Më 14 janar 2021, Gjykata njoftoi parashtruesin e kërkesës për regjistrimin e kërkesës, si dhe kërkoi plotësimin e formularit e kërkesës së Gjykatës.
9. Më 14 janar 2021, Gjykata njoftoi Gjykatën Supreme për regjistrimin e kërkesës dhe të njëjtës i ofroi një kopje të kërkesës.

10. Më 28 janar 2021, parashtruesi i kërkesës dorëzoi në Gjykatë plotësimin e kërkuar, përkatësisht formularin e kërkesës së Gjykatës.
11. Më 29 prill 2021, Gjykata kërkoj dosjen e plotë të lëndës nga Gjykata Themelore.
12. Më 30 prill 2021, Gjykata Themelore dorëzoi dosjen e lëndës në Gjykatë.
13. Më 17 maj 2021, Gjykata njoftoi Komunën e Gjakovës në cilësi të palës së interesuar, për regjistrimin e kërkesës.
14. Më 17 maj 2021, bazuar në paragrafin 5 të nenit 114 [Përbërja dhe Mandati i Gjykatës Kushtetuese] të Kushtetutës dhe Rregullit 12 (Zgjedhja e Kryetarit dhe e Zëvendëskryetarit) të Rregullores së punës, Gjyqtarja Gresa Caka-Nimani u zgjodh Kryetare e Gjykatës Kushtetuese.
15. Më 25 maj 2021, bazuar në pikën 1.1 të paragrafit 1 të nenit 9 (Përfundimi i mandatit para kohës) të Ligjit dhe Rregullit 7 (Dorëheqja e gjyqtarëve) të Rregullores së Punës, Gjyqtari Bekim Sejdiu paraqiti dorëheqjen e tij nga pozita e gjyqtarit pranë Gjykatës Kushtetuese.
16. Më 27 maj 2021, Kryetarja e Gjykatës Arta Rama-Hajrizi, caktoi Gjyqtaren Selvete Gërxhaliu Krasniqi si anëtare të Kolegjit shqyrtues në vend të gjyqtarit Bekim Sejdiu. Gjyqtarja Selvete Gërxhaliu-Krasniqi u caktua kryesuese e Kolegjit shqyrtues.
17. Më 28 maj 2021, Komuna e Gjakovës përmes emailit dorëzoi në Gjykatë komentet e saj.
18. Më 25 qershor 2021, gjyqtarja Gresa Caka-Nimani filloi detyrën e Kryetares së Gjykatës, ndërsa bazuar në pikën 1.1 të paragrafit 1 të nenit 8 (Përfundimi i mandatit) të Ligjit, Kryetarja Arta Rama-Hajrizi përfundoi mandatin e Kryetares dhe të gjyqtares së Gjykatës Kushtetuese.
19. Më 30 qershor 2021, Kolegji shqyrtues e shqyrtoi raportin e Gjyqtarit raportues dhe kërkoj plotësimin e raportit.
20. Më 20 tetor 2021, Kolegji shqyrtues e shqyrtoi raportin e Gjyqtarit raportues dhe me shumicë i rekomandoi Gjykatës pranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

21. Më 7 shkurt 2014, Komuna e Gjakovës i kishte dorëzuar parashtruesit të kërkesës Faturën e Tatimit në pronë me nr. [102120/30227493] të 14 janarit 2014, për BTS Antena për vitin 2014, me të cilën parashtruesi i kërkesës detyrohej që të paguaj tatimin në pronë për vitin 2014 në shumën prej 4.160 euro, deri me 30 qershor të 2014, këstin e dytë në shumën prej 4.160 euro deri me 31 dhjetor të vitit 2014 si dhe të paguaj menjëherë borxhin për vitet e kaluara në shumën prej 42.608 euro, e gjithsej në total shumën prej 50,928.00 euro.
22. Më 28 shkurt 2014, parashtruesi i kërkesës paraqiti ankesë pranë Bordit Komunal për ankesa në tatim në pasurinë e paluajtshme, Drejtoria për Ekonomi

dhe Financa e Kuvendit Komunal të Gjakovës, me arsyetimin se shqiptimi i faturës së tatimit në pronë është në kundërshtim me parimin e përgjithshëm të ligjshmërisë nga neni 3 (Parimi i ligjshmërisë) i Ligjit të Procedurës Administrative si dhe paraqet shkelje të dispozitës së paragrafit 6 të nenit 22 (Baza për instalimin e infrastrukturës së komunikimeve elektronike) të Ligjit për Komunikime Elektronike (në tekstin në vijim: LKE) në bazë të së cilës dispozitë taksa e pronës së paluajtshme nuk zbatohet për rrjetat e komunikimeve elektronike dhe faciliteteve shoqëruese, duke përfshirë edhe atë për rrjetat mobile (GSM), stacionet bazë, satelitet dhe infrastrukturën nëntokësore.

23. Më 7 mars 2014, Bordi Komunal për shqyrtimin e ankesave për tatimin në pronën e paluajtshme, Komuna e Gjakovës përmes Vendimit Nr. [03-430-2026] (i) refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtruesit të kërkesës; dhe (ii) la në fuqi faturën e tatimit në pronë [102120/30227493] të 14 janarit 2014.
24. Më 17 tetor 2014, parashtruesi i kërkesës përmes padisë në Gjykatën Themelore në Prishtinë, Departamenti për Çështje Administrative (në tekstin në vijim: Gjykata Themelore) inicioi konflikt administrativ kundër të paditurës Komuna e Gjakovës, për shkak të shkeljeve procedurale, zbatimit të gabuar të së drejtës materiale, me propozimin e aprovimit si të bazuar të padisë si dhe anulimin e vendimit të lartcekur të Komunës së Gjakovës.
25. Më 4 korrik 2016, Komuna e Gjakovës në cilësinë e palës së interesuar parashtron përgjigje në padi duke kontestuar në tërësi pretendimet e parashtruesit të kërkesës si të pabazuara.
26. Më 6 shtator 2018, Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit [A.nr. 2105/14]: (i) aprovoi kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës; (ii) anuloi Aktvendimin nr. [03-430-2026] e 7 marsit 2014, të Komunës së Gjakovës – Bordi Komunal për Ankesa; dhe (iii) obligoi Komunën e Gjakovës-Bordi Komunal për shqyrtimin e ankesave për tatimin në pronën e paluajtshme, që parashtruesin e kërkesës, ta liroj nga borxhi i tatimit në pronë përfshirë kamatën dhe ndëshkimet sipas faturave nr. [102120/30227493] të 14 janarit 2014.
27. Më 19 tetor 2018, e paditura Komuna e Gjakovës, në cilësi të palës së interesuar, parashtron ankesë në Gjykatën e Apelit, për shkak të shkeljes së dispozitave të ligjit të Procedurës Administrative, vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, aplikimit të gabuar të së drejtës materiale, duke propozuar anulimin e Aktgjykimit të ankimuar dhe kthimin e çështjes gjykatës së shkallës së parë në rishqyrtim dhe rivendosje.
28. Më 1 nëntor 2019, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit [AA.nr.585/2018]: (i) aprovoi si të bazuar ankesën e palës së interesuar, si dhe ndryshoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore; (ii) refuzoi kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës, me të cilën kishte kërkuar anulimin e vendimit Nr. [03-430-2026] të 07 marsit 2014, të palës së interesuar-Komuna e Gjakovës; (iii) Mbeti në fuqi vendimi nr. [03-430-2026] i 07 marsit 2014, i Komunës së Gjakovës.
29. Më 22 nëntor 2019, parashtruesi i kërkesës dorëzoi në Autoritetin Rregullativ të Komunikimeve Elektronike dhe Postare (në tekstin në vijim: ARKEP) kërkesën për interpretimin e dispozitës së nenit 22 paragrafi 6 të LKE-së. Më 9 dhjetor

2019, ARKEP i dorëzoi parashtruesit të kërkesës Memo-n Zyrtare [nr. 642\2\19] të interpretimit të nenit 22 paragrafi 6 të LKE-së, ku theksonte që:

“në interpretimin e ARKEP është më se e qartë që kjo dispozitë ka të bëjë me tatimin në pronë e paluajtshme.

[...]

[...] çfarëdo tarife e vendosur ndaj ofrueseve të shërbimeve të komunikimeve elektronike, përveç atyre të referuara në Ligj, rezultojnë të jetë në kundërshtim me Ligjin dhe me ndikim negativ për shtrirjen e infrastrukturës së operatorëve të rrjetit të komunikimeve elektronike.

ARKEP edhe njëherë konfirmon se Neni 22 par. 6 i Ligjit për Komunikime Elektronike ka të bëjë me tatimin në pronë e paluajtshme.”

30. Më 10 dhjetor 2019, parashtruesi i kërkesës paraqiti në Gjykatën Supreme kërkesën për rishqyrtimin e jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, për shkak të shkeljes së dispozitave të procedurës dhe zbatimit të gabuar të së drejtës materiale me propozim që: Kërkesa e parashtruesit të miratohet si e bazuar, si dhe të ndryshohet Aktgjykimi i Gjykatës së Apelit. Parashtruesi i kërkesës theksonte që Gjykata e Apelit nuk dha asnjë arsyetim se çfarë nënkupton taksa në pronë e përcaktuar me dispozitën e nenit 22 paragrafi 6 të LKE-së, pse nuk është e njëjtë taksa në pronë dhe tatimi në pronë, ku qëndron dallimi, për çfarë aplikohet taksa në pronë dhe për çfarë aplikohet tatimi në pronë në mënyrë që arsyetimi i këtij aktgjykimi t'i përmbaj arsyet mbi faktet vendimtare dhe se për cilat arsye Gjykata e shkallës së dytë vendosi si në dispozitiv të aktgjykimit. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu kishte bashkangjitur si provë në këtë kërkesë edhe Memo-n Zyrtare të ARKEP-it, e cila specifikonte që taksa në pronë dhe tatimi janë të njëjta në kuptim të nenit 22 paragrafi 6.
31. Më 21 dhjetor 2019, Komuna e Gjakovës përmes kundërshtimit të kërkesës për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të parashtruesit të kërkesës, i kontestoi në tërësi pretendimet e tij, me propozimin që kërkesa të refuzohet si e pabazuar. Ndër të tjera, Komuna e Gjakovës kërkoi nga Gjykata Supreme që e njëjta të kërkojë nga *Qeveria e Republikës së Kosovës –Ministria e Financave, interpretim të nenit 22 paragrafi 6 të Ligjit Nr. 04/L-109 Ligji për Komunikimet Elektronike apo çka nënkuptohet me termin “taksë në pronë” dhe çka me termin “tatim në pronë”.*
32. Më 20 janar 2020, Gjykata Supreme e Kosovës (në tekstin në vijim: Gjykata Supreme) përmes Aktgjykimit [ARJ-UZVP. nr. 17/2020] refuzoi si të pabazuar kërkesën e parashtruesit të kërkesës për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, paraqitur kundër Aktgjykimit [AA. UZH. Nr. 585/2018] të 1 nëntorit 2019, të Gjykatës së Apelit.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

33. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme, ARJ-UZVP.nr.17/2020, i 20 janarit 2020, është nxjerrë në shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të garantuara përmes neneve 22 [Zbatimi i drejtpërdrejtë i Marrëveshjeve dhe Instrumenteve Ndërkombëtare], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] dhe 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e

Njeriut] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 (E Drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së si dhe nenin 10 të DUDNJ-së.

34. Fillimisht, parashtruesi i kërkesës pretendon që procedura gjyqësore e zhvilluar në Gjykatën e Apelit dhe në Gjykatën Supreme, ishte e parregullt sepse Vendimet gjyqësore ishin marrë me shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore, u mungojnë arsyet mbi faktet vendimtare, arsyetimi nuk i përmban kërkesat e parashtruesit, prandaj këto vendime janë arbitrare dhe paraqesin edhe cenim të të drejtave individuale të garantuara me nenin 31 të Kushtetutës, nenit 10 të DUDNJ-së, si dhe Nenit 6 të KEDNJ-së.
35. Parashtruesi i kërkesës thekson se Gjykata e Apelit ka bërë zbatim arbitrar të dispozitave të paragrafit 3.1 të nenit 8 (Lirimi nga tatimi mbi pronën e paluajtshme) të Ligjit për Tatimin në Pronën e Paluajtshme, sepse nuk ka arsyetuar se cili është dallimi midis tatimit në pronën e paluajtshme dhe taksës në pronën e paluajtshme të paraparë me dispozitën e nenit 22 paragrafi 6 të LKE-së, për çfarë aplikohet taksa në pronë dhe për çfarë aplikohet tatimi në pronë. Gjithashtu, parashtruesi i kërkesës pretendon që Gjykata e Apelit nuk ka dhënë asnjë arsyetim se përse nuk qëndron konstatimi i gjykatës së shkallës së parë se Ligji për tatimin në pronën e paluajtshme nuk mund zbatohet si *Lex Specialis* në këtë rast, por si i tillë (*Lex Specialis*) duhet të trajtohet Ligji për Komunikimet Elektronike sipas parimit ligjor "*lex specialis derogat legi generali*".
36. Përveç kësaj, parashtruesi i kërkesës thekson se në një rast tjetër (Rasti A.nr.1073/14, AA.ru.52/2016) për të njëjtën çështje pra çështjen e tatimit në pronë (për rrjetin e komunikimeve elektronike) të shqiptuar parashtruesit të kërkesës nga Komuna e Suharekës, gjykata e shkallës së parë e ka aprovuar kërkesëpadinë e parashtruesit IPKO Telecommunication.LLC, lëndën e ka kthyer në rishqyrtim dhe rivendosje, ashtu që e kishte detyruar të paditurën që gjatë marrjes së vendimit të merr parasysh Memon Zyrtare të lëshuar nga ARKEP dhe se Gjykata e Apelit e ka vërtetuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë. Ndërsa në rastin konkret, në kundërshtim me qëndrimin juridik të saj në rastin e paracekur, Gjykata e Apelit, nuk e mori parasysh Memon e ARKEP dha nuk dha asnjë arsyetim se përse nuk duhet të merret parasysh në këtë rast përderisa më herët kishte vendosur ndryshe.
37. Në vijim parashtruesi i kërkesës thekson se edhe Gjykata Supreme nuk arsyetoi se çfarë nënkupton taksa në pronë e përcaktuar me dispozitën e nenit 22 paragrafi 6 të LKE-se, pse nuk është e njëjtë taksa në pronë dhe tatimi në pronë, ku qëndron dallimi, për çfarë aplikohet taksa në pronë dhe për çfarë aplikohet tatimi në pronë, si dhe nuk e trajtoi çështjen se LKE duhet të trajtohet si *Lex Specialis* në këtë rast sipas parimit "*Lex specialis derogat legi generali*".
38. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon që Gjykata Supreme nuk e morri parasysh provën e ofruar nga ana e tij, lidhur me interpretimin e LKE-së, përkatësisht të Memo-s Zyrtare të ARKEP-it, të 6 dhjetorit 2019 si autoritet kompetent për interpretimin e dispozitave të LKE-së, e ku thekson se taksa në pronë siç është përcaktuar me dispozitën e Nenit 22 paragrafi 6 i LKE-së ka të bëjë me tatimin në pronë dhe si e tillë operatorët janë të liruar nga ky lloj tatimi.

39. Në ndërlidhje me çështjet e ngritura më lartë, parashtruesi i kërkesës pretendon që gjykata gabimisht ka zbatuar dispozitën e nenit 8 paragrafi 3.1 të Ligjit Nr.03/L-204 për Tatim në Pronën e Paluajtshme ku përcaktohet se "lirimi nga tatimi nuk vlen pasi prona shfrytëzohet ose mbahet për shfrytëzimin e veprimtarisë komerciale dhe për krijimin e të ardhurave", pasi që kjo dispozitë ligjore vlen për bizneset tjera që pronën e shfrytëzojnë ose e mbajnë për veprimtari komerciale, mirëpo tek parashtruesi situata është krejtësisht tjetër, sepse ai është operator i cili ofron shërbime të interesit publik dhe me ligjin special i cili rregullon në tërësi fushën e komunikimeve elektronike është përjashtuar taksa në pronë/tatimi në pronë për pajisjet dhe stabilimentet e tjera, të përcaktuara si në dispozitën e nenit 22 paragrafi 6 të LKE-së.
40. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu përmend disa raste të Gjykatës për sa i përket praktikës së Gjykatës për vendim të paarsyetuar, ku përshihen rastet KI135/14, me parashtrues *IKK Classic*, KI18/16, me parashtrues *Bedri Salihu*, KI31/17, me parashtrues *Shefqet Berisha*, KI97/16, me parashtrues *IKK Classic*, KI35/18, me parashtrues *Bayerische Versicherungsverband*.
41. Përfundimisht parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që të konstatojë që (i) Kërkesa e Parashtruesit IPKO Telecommunications L.L.C është e pranueshme; (ii) Të konstatojë cenimin e të drejtave individuale të Parashtruesit të garantuara me Nenin 31 paragrafi 1 dhe 2 të Kushtetutës, Nenin 10 të Deklaratës Universale dhe nenin 6 të Konventës Evropiane, si rezultat i shkeljeve nga Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme e të drejtave të garantuara me këto instrumente dhe Ligjin për Procedurën Kontestimore; (iii) Të shpallë të pavlefshëm aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës [ARJ-UZVP.nr.17/2020] të 20 janarit 2020, të kundërshtuar me këtë kërkesë dhe çështjen ta kthej në rivendosje në Gjykatën Supreme të Kosovës.

Komentet e palës së interesuar

42. Komuna e Gjakovës në cilësinë e palës së interesuar parashtroi komentet e saj të titulluara "përgjigje në kërkesë", përmes së cilës konsideron se pretendimet e parashtruesit të kërkesës, përkatësisht kompanisë "IPKO TELECOMMUNICATIONS L.L.C" janë tërësisht të pa bazuara.
43. Komuna e Gjakovës në vijim theksoi që në rastin konkret ka vendosur në bazë të përcaktimit ligjor të Ligjit për Tatimin në Pronë Nr. 06/L-005, i cili ka përparësi në aplikim. Gjithashtu, Komuna e Gjakovës thekson që për të hequr dilemat e dallimit të termeve "tatimi në pronë" dhe "taksa në pronë" duhet të kërkohej nga Qeveria e Kosovës, përkatësisht Ministria e Financave që të bëhet interpretimi i nenit 22 paragrafi 6 i Ligjit për Komunikime Elektronike.
44. Përfundimisht, Komuna e Gjakovës e kundërshton në tërësi kërkesën e parashtruesit të kërkesës si të pabazuar dhe në kundërshtim me gjendjen faktike dhe juridike, me propozimin që Gjykata në nxjerr Aktvendim përmes të cilit: (i) TA DEKLAROJË, kërkesën e "IPKO TELECOMMUNICATIONS L.L.C" të pa pranueshme; (ii) T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve; (iii) TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit.

Dispozitat përkatëse kushtetuese dhe ligjore

Kushtetuta e Republikës së Kosovës

Neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.

[...]

2. Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj

[...]

Konventa Evropiane për të Drejtat e Njeriut

Neni 6

(E drejta për një proces të rregullt)

1. Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij. Vendimi duhet të jepet publikisht, por prania në sallën e gjykatës mund t'i ndalohej shtypit dhe publikut gjatë tërë procesit ose gjatë një pjese të tij, në interes të moralit, të rendit publik ose sigurisë kombëtare në një shoqëri demokratike, kur kjo kërkohej nga interesat e të miturve ose mbrojtja e jetës private të palëve në proces ose në shkallën që çmohet tepër e nevojshme nga gjykata, kur në rrethana të veçanta publiciteti do të dëmtonte interesat e drejtësisë.
(...)

Ligji Nr. 03/L-204 për Tatimin në Pronën e Paluajtshme

Neni 8

Lirimi nga tatimi mbi pronën e paluajtshme

1. Këto institucione dhe organizata të mëposhtme lirohen nga tatimi mbi pronën për pronën që e posedojnë ose shfrytëzojnë:

[...]

3. Lirimi nga tatimi sipas paragrafit 1. të këtij neni nuk vlen kur:

3.1. prona shfrytëzohet ose mbahet për shfrytëzimin e veprimtarisë komerciale dhe për krijimin e të ardhurave;

Ligji Nr. 04/L-109 për Komunikimet Elektronike

Neni 22

Baza për instalimin e infrastrukturës së komunikimeve elektronike

6. Ndërtimi i rrjetave publike të komunikimeve elektronike si dhe faciliteteve shoqëruese është në interesin publik. Taksa e pronës së paluajtshme nuk zbatohet për rrjetat e komunikimeve elektronike dhe faciliteteve shoqëruese, duke përfshirë edhe ato për rrjetat mobile (GSM), stacionet bazë, satelitët dhe infrastruktura nëntokësore.

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

45. Gjykata së pari shqyrton nëse janë përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe Rregullore të punës.
46. Në këtë drejtim, Gjykata fillimisht i referohet paragrafit 4 të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] dhe paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

Neni 21

[...]

- 4. Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejnë edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme.*

Neni 113

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para Gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

47. Gjykata më tej i referohet kriterëve të pranueshmërisë, siç specifikohen në Ligj. Në lidhje me këtë, Gjykata së pari i referohet neneve 47 (Kërkesa individuale), 48 (Saktësimi i kërkesës) dhe 49 (Afatet), të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47

(Kërkesa individuale)

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tij individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individidi mund të ngre kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj."

Neni 48
(Saktësimi i kërkesës)

"Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësojë saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj."

Neni 49
(Afatet)

"Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor[...]."

48. Fillimisht, Gjykata sqaron se, në pajtim me nenin 21.4 të Kushtetutës, parashtruesi i kërkesës ka të drejtë të paraqesë ankesë kushtetuese, duke u referuar në shkelje të pretenduara të të drejtave dhe lirive themelore të tij, që vlejné për individët dhe personat juridikë (shih rastet e Gjykatës, KI10/20, me parashtrues "Kompania Rajonale e Ujësjiellësit "Hidroregjioni Jugor" SH. A. – Njësia Malësia e Re Prizren, Aktvendim për Papranueshmëri i 5 tetorit 2020, paragrafi 35; rasti KI41/09, parashtruesi i kërkesës Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C., Aktvendimi për papranueshmëri i 3 shkurtit 2010, paragrafi 14).
49. Më tutje, për sa i përket përmbushjes së kriterëve të mësipërme procedurale për pranueshmërinë e kërkesave kushtetuese, Gjykata fillimisht thekson se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, që konteston një akt të një autoriteti publik, përkatësisht Aktgjykimin ARJ-UZVP.nr.17/2020 e 20 janarit 2020, të Gjykatës Supreme, pasi i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me Ligj. Parashtruesi i kërkesës, gjithashtu, ka qartësuar të drejtat dhe liritë që ajo pretendon se i janë shkelur, në pajtim me kërkesat e nenit 48 të Ligjit dhe ka dorëzuar kërkesën në pajtim me afatet e përcaktuara në nenin 49 të Ligjit.
50. Gjykata në fund vlerëson se kjo kërkesë nuk është qartazi e pabazuar në pajtim me rregullin 39 (2) të Rregullores së punës. Gjykata më tej thekson se nuk është e papranueshme në asnjë bazë tjetër. Prandaj ajo duhet deklaruar e pranueshme (shih gjithashtu rastin e GJEDNJ-së Alimuçaj kundër Shqipërisë, kërkesa nr. 20134/05, Aktgjykimi i 9 korrikut 2012, paragrafi 144).

Meritat e kërkesës

51. Gjykata rikujton që parashtruesi i kërkesës pretendon shkeljen e të drejtave të tij të garantuara me nenin nenet 22 [Zbatimi i drejtpërdrejtë i Marrëveshjeve dhe Instrumenteve Ndërkombëtare], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] dhe 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 (E Drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së si dhe nenin 10 të DUDNJ-së.

52. Në këtë kontekst, Gjykata fillimisht rikujton që rrethanat e rastit ndërlidhen me kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës, për ngarkimin e pagimit të tatimit mbi pronën e paluajtshme për BTS Antena nga Komuna e Gjakovës. Parashtruesi i kërkesës paraqiti ankesë pranë Bordit Komunal për ankesa në tatim në pasurinë e paluajtshme, me arsyetimin se shqiptimi i faturës së tatimit në pronë është në kundërshtim me dispozitën e paragrafit 6 të nenit 22 (Baza për instalimin e infrastrukturës së komunikimeve elektronike) të LKE-së, në bazë të së cilës dispozitë i njëjti pretendonte se lirohej nga pagesa. Komuna e Gjakovës refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtruesit të kërkesës, duke lënë në fuqi faturën e tatimit në pronë. Në vijim Gjykata Themelore e kishte aprovuar kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës, të paraqitur kundër Komunës së Gjakovës, duke e detyruar të njëjtën që ta liroj nga borxhi i tatimit në pronë. Duke vepruar sipas ankesës përkatëse të Komunës së Gjakovës, Gjykata e Apelit, aprovon si të bazuar ankesën e saj me ç'rast refuzoi kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës. Ndaj Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, parashtruesi i kërkesës kishte parashtruar kërkesë për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, në të cilën theksonte se Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit i mungonte arsyetimi mbi faktet vendimtare, përkatësisht arsyetimi se çfarë nënkupton "*taksa në pronë*", si dhe kishte bashkëlidhur si provë edhe Memon Zyrtare të ARKEP-it, e cila specifikonte që taksa në pronë dhe tatimi janë të njëjta në kuptim të nenit 22 paragrafi 6 të LKE-së. Kjo kërkesë u refuzua si e pabazuar nga Gjykata Supreme e cila theksoi se Komuna e Gjakovës nuk e ka detyruar parashtruesin e kërkesës për taksën e pronës, por e ka faturuar për tatimin në pronë, mirëpo e njëjta nuk kishte sqaruar se çka është taksa në pronë, si dhe nuk e kishte trajtuar Memon zyrtare të ARKEP-it. Parashtruesi i kërkesës, para Gjykatës i konteston konstatimet e Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme, duke pretenduar, në thelb shkëlje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, të cilat kanë rezultuar me vendim të pa arsyetuar si rezultat i mos dhënies së një përgjigje specifike në pretendimin vendimtar se çka është taksa në pronë, e cila do të mundësonte përjashtimin e tij nga detyrimi për pagim të tatimit të pronës. Në vijim Gjykata do të bëjë shqyrtimin dhe vlerësimin e pretendimeve të parashtruesit të kërkesës.
53. Parashtruesi i kërkesës kryesisht pretendon se me Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme, janë shkelur të drejtat e tij për një *vendim të arsyetuar*, sepse nuk i janë adresuar argumentet e tij thelbësore, të cilat ishin qenësore për vlerësimin e saktë të gjendjes faktike, përkatësisht përjashtimin e tij nga detyrimi i pagimit të tatimit në pronën e paluajtshme, si dhe aplikimin e drejtë të së drejtës materiale, përkatësisht nenit 22 paragrafi 6 i LKE-së. Pra, Gjykata vëren se pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës kanë të bëjnë me mos arsyetimin e vendimeve të Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme si rezultat i mos adresimit të argumenteve të tij thelbësore.
54. Gjykata thekson se e drejta për një vendim të arsyetuar garantohet me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së dhe zbatimi i saj, është interpretuar nga Gjykata Evropiane për të Drejta të Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ) përmes praktikës së saj gjyqësore. Gjykata bazuar në nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë, në pajtim me praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së. Rrjedhimisht, sa i

përket interpretimit të pretendimeve për shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata do t'i referohet praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së.

(i) Parimet e përgjithshme mbi të drejtën për një vendim të arsyetuar siç është zhvilluar me praktikën gjyqësore të Gjykatës dhe GJEDNJ-së

55. Përkitazi me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata fillimisht thekson se ajo tashmë ka një praktikë të konsoliduar gjyqësore. Kjo praktikë është ndërtuar duke u bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së (përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet *Hadjianastassiou kundër Greqisë*, Aktgjykim i 16 dhjetorit 1992; *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994; *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, Aktgjykimi i 19 shkurtit 1998; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 21 janarit 1999; *Hirvisaari kundër Finlandës*, Aktgjykim i 27 shtatorit 2001; *Suominen kundër Finlandës*, Aktgjykim i 1 korrikut 2003; *Buzescu kundër Rumanisë*, Aktgjykim i 24 majit 2005; *Pronina kundër Ukrainës*, Aktgjykim i 18 korrikut 2006; dhe *Tatishvili kundër Rusisë*, Aktgjykimi i 22 shkurtit 2007). Për më tepër, parimet themelore sa i përket të drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor janë elaboruar po ashtu në rastet e kësaj Gjykate, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në KI22/16, parashtrues *Naser Husaj*, Aktgjykim i 9 qershorit 2017; KI97/16, parashtrues *IKK Classic*, Aktgjykim i 9 janarit 2018; KI143/16, parashtrues *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018; KI87/18, parashtrues i kërkesës *IF Skadiforsikring*, Aktgjykim, i 27 shkurtit 2019; KI24/17, parashtrues *Bedri Salihu*, Aktgjykim, i 27 majit 2019; KI35/18, parashtrues *Bayerische Versicherungsverband*, Aktgjykim, i 11 dhjetorit 2019; si dhe KI230/19, parashtrues *Albert Rakipi*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 2020).
56. Në parim, Gjykata thekson se garancitë e mishëruara në nenin 31 të Kushtetutës përfshijnë detyrimin që gjykatat të japin arsye të mjaftueshme për vendimet e tyre (shih, rastet e Gjykatës KI09/20, me parashtrues "*SUVA*" *Rechtsabteilung*, Aktgjykim i 31 majit 2021, paragrafi 56; KI230/19, parashtrues *Albert Rakipi*, të cituar më lart, paragrafi 139).
57. Gjykata, po ashtu thekson se, bazuar në praktikën e saj gjyqësore, e cila mbështetet në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, gjatë vlerësimit të parimit, i cili i referohet administrimit të duhur të drejtësisë, vendimet e gjykatave duhet të përmbajnë arsyetimin në të cilat ato bazohen. Shkalla në të cilën zbatohet detyrimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të rastit konkret. Janë argumentet thelbësore të parashtruesve të kërkesës që duhet të adresohen dhe arsyet e dhëna duhet të jenë të bazuara në ligjin e aplikueshëm (shih, në mënyrë të ngjashme, rastet e GJEDNJ-së *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, kërkesa nr. 30544/96, Aktgjykim i 21 janarit 1999, paragrafi 29; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994, paragrafi 27; dhe *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, paragrafi 42, shih, po ashtu, rastin e Gjykatës KI97/16, parashtrues *IKK Classic*, të cituar më lart, paragrafi 48; dhe rastin KI87/18 *IF Skadeforsikring*, të cituar më lart, paragrafi 48). Duke mos kërkuar një përgjigje

të detajuar për secilën ankesë të ngritur nga parashtruesi i kërkesës, ky obligim nënkupton që palët në procedurë gjyqësore mund të presin që të pranojnë një përgjigje specifike dhe eksplicite ndaj pretendimeve të tyre që janë vendimtare për rezultatin e procedurës së zhvilluar (shih rastin *Morerira Ferreira kundër Portugalisë*, Aktgjykim, i 5 korrikut 2011 paragrafi 84 dhe të gjitha referencat e përdorura aty; si dhe rastin e Gjykatës KI230/19, parashtrues *Albert Rakipi*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 2020, paragrafi 137).

58. Në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së theksohet se funksioni thelbësor i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve se janë dëgjuar. Për më tepër, një vendim i arsyetuar i jep një pale mundësinë për t'u ankuar kundër tij, si dhe mundësinë e shqyrtimit të vendimit nga një organ i apelit. Vetëm duke dhënë një vendim të arsyetuar mund të ketë shqyrtim publik të administrimit të drejtësisë. (shih *mutatis mutandis*, rastet e GJEDNJ-së *Hirvisaari kundër Finlandës*, kërkesa nr. 49684/99, 27 shtator 2001, paragrafi 30; *Tatishvili kundër Rusisë*, kërkesa nr. 1509/02, Aktgjykimi i 22 shkurtit 2007, paragrafi 58; dhe *Suominen kundër Finlandës*, kërkesa nr. 37801/97, Aktgjykimi i 1 korrikut 2003, paragrafi 37).
59. Megjithatë, edhe pse GJEDNJ pohon se neni 6, paragrafi 1 i KEDNJ-së, obligon gjykatat të japin arsytet për vendimet e tyre, ajo gjithashtu ka konstatuar se kjo nuk mund të kuptohet si kërkesë për një përgjigje të hollësishme në çdo argument. (Shih rastet e GJEDNJ-së *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994, paragrafi 61; *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, kërkesa nr. 134/1996/753/952, Aktgjykimi i 19 shkurtit 1998, paragrafi 42).
60. Shkalla në të cilën zbatohet obligimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të rastit. (rastet e GJEDNJ-së *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, kërkesa nr. 30544/96, Aktgjykimi i 21 janarit 1999, paragrafi 29; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 9 dhjetorit 1994, paragrafi 27; dhe *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, cituar më lartë, paragrafi 42).
61. Prandaj, nga gjykatat kërkohet të shqyrtojnë: argumentet kryesore të palëve ndërgjyqëse (shih rastet e GJEDNJ-së *Buzescu kundër Rumanisë*, kërkesa nr. 61302/00, Aktgjykim i 24 majit 2005, paragrafi 67; *Donadze kundër Gjeorgisë*, kërkesa nr. 74644/01, Aktgjykim i 7 marsit 2006, paragrafi 35); kërkesat në lidhje me të drejtat dhe liritë e garantuara nga Konventa dhe Protokollat e saj, të cilat kërkohet që të shqyrtohen me shumë rigorozitet dhe kujdes të veçantë (shih rastet e GJEDNJ-së: *Fabris kundër Francës*, kërkesa nr. 16574/08, Aktgjykim i 7 shkurtit 2013 paragrafi 72; *Wagner dhe JMWL kundër Luksemburgut*, kërkesa nr. 76240/01, Aktgjykim i 28 qershorit 2007, paragrafi 96).
62. Megjithatë, GJEDNJ gjithashtu ka vërejtur se, edhe pse gjykatat kanë liri të caktuar të vlerësimit në zgjedhjen e argumenteve në një rast të veçantë dhe në pranimin e provave në mbështetje të parashtrësve të palëve, një gjykatë vendore është e detyruar të justifikojë aktivitetet duke dhënë arsytet për vendimet e saj. (Rasti i GJEDNJ-së shih *Suominen kundër Finlandës*, cituar më lartë, paragrafi 36).

63. Prandaj, përderisa nuk është e nevojshme që gjykata të merret me çdo pikë të ngritur në argument (shih gjithashtu rastin e GJEDNJ-së *Van de Hurk kundër Holandës*, cituar më lartë, paragrafi 61), argumentet thelbësore të parashtruesve të kërkesës duhet të adresohen. (shih rastet e GJEDNJ-së *Buzescu kundër Rumanisë*, kërkesa nr. 61302/00, Aktgjykimi i 24 majit 2005, paragrafi 63; *Pronina kundër Ukrainës*, kërkesa nr. 63566/00, Aktgjykim i 18 korrikut 2006, paragrafi 25). Po ashtu, dhënia e një arsyeje për një vendim që nuk është mirë e bazuar në ligj, nuk do të përmbushë kriteret e nenit 6 të KEDNJ-së.
64. Në fund, Gjykata gjithashtu i referohet praktikës së saj gjyqësore ku ajo konsideron që arsyetimi i vendimit duhet të theksojë raportin ndërmjet konstatimeve të meritës dhe reflektimeve kur të merren parasysh provat e propozuara nga njëra anë, dhe konkluzionet ligjore të gjykatës nga ana tjetër. Aktgjykimi i Gjykatës do të shkelë parimin kushtetues të ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje, në qoftë se arsyetimi i dhënë nuk përmban fakte të vërtetuara, dispozitat ligjore përkatëse dhe marrëdhënien logjike midis tyre. (shih rastet e Gjykatës Kushtetuese: KI72/12, me parashtrues *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, Aktgjykimi i 17 dhjetorit 2012, paragrafi 61, dhe KI135/14, me parashtrues *IKK Classic*, Aktgjykimi i 9 shkurtit 2016, paragrafi 58).
65. Në vijim, kur pretendimi i palës është vendimtar për rezultatin e procedurës, i njëjti kërkon një përgjigje specifike dhe shprehimore (shih rastet e GJEDNJ-së: *Ruiz Torija kundër Spanjës*, paragrafi 30; *Hiro Balani kundër Spanjës*, paragrafi 28; dhe krahaso *Petrović dhe të tjerët kundër Malit të Zi*, paragrafi 43).
66. Në rastin *Hiro Balani*, parashtruesja kundërshtoi padinë për heqjen e markës së saj tregtare nga regjistri, ndër të tjera, me një parashtrësë të bazuar në përparësinë e një marke tjetër që ajo zotëronte. Ky parashtrim është bërë me shkrim para gjykatave të rregullta dhe ishte formuluar në mënyrë mjaft të qartë dhe të saktë. Një dëshmi zyrtare ishte paraqitur me të si dëshmi. Gjykata Supreme, e cila prishi vendimin e shkallës së parë dhe dha një vendim të ri mbi bazueshmërinë, ishte e detyruar, sipas ligjit procedural të zbatueshëm të rishikonte të gjitha parashtrimet e bëra gjatë procedurave, pasi ato kishin qenë "subjekt i argumentit".

(ii) Zbatimi i parimeve të përmendura më lart në rastin e tanishëm

67. Parashtruesi i kërkesës pretendon se me Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme, nuk arrin të kuptojë pse i mohohen të drejtat e tij për lirim nga pagesa e tatimit në pronën e paluajtshme, duke marrë parasysh që pretendimet thelbësore të tij nuk janë adresuar dhe as nuk janë arsyetuar me Aktgjykimin e kontestuar. Në veçanti parashtruesi i kërkesës thekson se Gjykata Supreme kishte dhënë vendim të pa arsyetuar si rezultat i mos dhënies së një përgjigje specifike në pretendimin vendimtar se çka është taksa në pronë, e cila do të mundësonte përjashtimin e tij nga detyrimi për pagim të tatimit/taksës së pronës.
68. Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës përgjatë procedurave gjyqësore në gjykatat e rregullta, përkatësisht në Gjykatën e Apelit dhe në Gjykatën Supreme, ka pretenduar se nuk ka marrë vendim të arsyetuar në lidhje me atë se çfarë

nënkupton lirimi nga taksa në pronën e paluajtshme të përcaktuar me dispozitën e Nenit 22 paragrafi 6 të LKE-së, pse nuk është e njëjtë taksa në pronë dhe tatimi në pronë, ku qëndron dallimi ndërmjet tyre, për çfarë aplikohet taksa në pronë, si dhe nuk është trajtuar çështja që LKE duhet të trajtohet si *Lex Specialis* në raport me Ligjin për Tatimin në Pronën e Paluajtshme, sipas parimit "*Lex specialis derogat legi generali*". Parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon që Gjykata Supreme nuk e morri parasysh provën vendimtare të ofruar nga ana e tij, lidhur me interpretimin e LKE-së, përkatësisht të Memo-s Zyrtare të 6 dhjetorit 2019, të ARKEP-it, si autoritet kompetent për interpretimin e dispozitave të LKE-së, e ku thekson se taksa në pronë siç është përcaktuar me dispozitën e Nenit 22 paragrafi 6 i LKE-së ka të bëjë me tatimin në pronë dhe si e tillë operatorët janë të liruar nga ky lloj tatimi.

69. Nga shkresat e lëndës Gjykata vëren se Gjykata e Apelit lidhur me pretendimet e parashtruesit të kërkesës kishte dhënë këtë arsyetim:

"Gjykata e shkallës së parë gabimisht është bazuar në dispozitat ligjore të Ligjit nr.04/L-109 për Komunikimet Elektronike, përkatësisht neni 22 par.6, i cili përcakton se: "Ndërtimi i rrjetave publike të komunikimeve elektronike si dhe faciliteteve shoqëruese është në interesin publik. Taksa e pronës së paluajtshme nuk zbatohet për rrjetat e komunikimeve elektronike dhe faciliteteve shoqëruese, duke përfshirë edhe ato për rrjetat mobile (GSM), stacionet bazë, satelitët dhe infrastruktura nëntokësore". Kjo dispozitë ligjore nuk mund të zbatohet në rastin konkret, për arsye se dispozita e tillë ka të bëjë me taksën e pronës dhe jo me tatimin në pronë. E paditura ka faturuar paditësin për BTS Antena të vendosura në Komunën e Gjakovës, pra shfrytëzimi i veprimtarisë komerciale përmes të cilave shitet shërbimi i internetit dhe televizion, krijimi i të ardhurave. Me nenin 3 par.1 pika 1, të Ligjit nr.03/L-204 për Tatimin në Pronën e Paluajtshme, i cili përcakton se: "1. Shprehjet e përdorura në këtë ligj kanë këtë kuptim: 1.1. Pronë e paluajtshme -toka dhe ndërtesat, stabilimentet, godinat në sipërfaqen e tokës dhe mbi sipërfaqen e tokës dhe që janë të lidhura me tokën. Në pronën e paluajtshme përfshihen njësitë brenda ndërtesave, siç janë banesat, zonat për qëllime komerciale dhe industriale", ndërsa neni 8 paragrafi 3.1 përcakton se: "3. Lirimi nga tatimi sipas paragrafit 1. të këtij neni nuk vlen kur: 3.1. prona shfrytëzohet ose mbahet për shfrytëzimin e veprimtarisë komerciale dhe për krijimin e të ardhurave", andaj duke u bazuar në dispozitat e lartcekura dhe duke marr parasysh faktin se e paditura nuk e ka obliguar paditësin për taksën e pronës por e ka faturuar paditësin për tatimin në pronë, për BTS Antena të vendosura në Komunën e Gjakovës sepse, nga këto antena shitet shërbimi i internetit dhe televizionit, nga të njëjtat krijohen të ardhura për paditësin, dhe me ligjin për tatimin në pronën e paluajtshme nuk është paraparë lirimi nga tatimi në pronë për këtë lloj të veprimtarisë."

70. Gjykata vëren se Gjykata Supreme, në Aktgjykimin e saj [ARJ-UZVP.nr. 17/2020] të 20 janarit 2020, në përpjekje për të adresuar pretendimin vendimtar të parashtruesit të kërkesës, nuk e qartëson se çka është taksa në pronë të paluajtshme dhe pse parashtruesi nuk mund të lirohet nga detyrimi i pagimit të tatimit në pronë të ngarkuar nga Komuna e Gjakovës. Në këtë drejtim Gjykata Supreme thekson si në vijim:

Neni 22 par 6 i Ligjit nr.04/L-109 për Komunikimet Elektronike përcakton se ndërtimi i rrjeteve publike të komunikimeve elektronike si dhe faciliteteve shoqëruese është në interesin publik. Taksa e pronës së paluajtshme nuk zbatohet për rrjetat e komunikimeve elektronike dhe faciliteteve shoqëruese, duke përfshirë edhe ato për rrjetat mobile (GSM), stacionet bazë, satelitët dhe infrastruktura nëntokësore.

Me nenin 3.1 të Ligjit nr.03/L-204 për Tatimin në Pronën e Paluajtshme, i cili përcakton se shprehjet e përdorura në këtë ligj kanë këtë kuptim: Prona e paluajtshme-toka dhe ndërtesat, stabilimentet, godinat në sipërfaqen e tokës dhe mbi sipërfaqen e tokës dhe që janë të lidhura me tokën. Në pronën e paluajtshme përfshihen njësite brenda ndërtesave, siç janë banesat, zonat për qëllime komerciale dhe industriale. Neni 2 i këtij ligj i cakton tatimin mbi pronën e paluajtshme dhe parashtron standardet dhe procedural të cilat duhet ti respektojnë komunat gjatë administrimit të këtij tatimi. Ndërsa neni 8.1 parashikon se cilat institucione dhe organizata lirohen nga tatimi mbi pronën që e posedojnë ose e shfrytëzojnë. Paragrafi 3 parashikon se lirimi nga tatimi sipas paragrafit 1 të këtij neni nuk vlen kur prona shfrytëzohet ose mbahet për shfrytëzimin e veprimtarisë komerciale dhe për krijimin e të ardhurave.

Duke u nisur nga gjendja e tillë e çështjes dhe duke u bazuar në dispozitat ligjore të Ligjit nr.04/L-109 dhe 03/L-204, Gjykata Supreme konsideron se gjykata e shkallës së dytë drejtë ka vepruar drejtë kur ka ndryshuar Aktgjykimin e Divizionit Fiskal të Departamentit Administrativ të Gjykatës Themelore në Prishtinë, [A.U.nr.21 05/2014] dt. 07.09.2018, duke e refuzuar si të pabazuar kërkesëpadinë e paditësit 'Ipko Telecom.' LLC me të cilën ka kërkuar që të anulohet vendimi i të paditurës _ Komuna e Gjakovës, nr.03-430-2026 dt. 07.03.2014, dhe duke e lënë në fuqi këtë vendim. Në rastin konkret, e paditura nuk e ka obliguar paditësin për taksën e pronës (sipas nenit 22.6 të Ligjit nr.04/L-109 për Komunikimet Elektronike), por e ka faturuar paditësin për tatimin në pronë, për antenat BTS të vendosura në Komunën e Gjakovës, nëpërmjet të cilave shitet shërbimi i internetit dhe televizionit, nga të njëjtat krijohen të ardhura për paditësin, dhe me Ligjin për tatimin në pronën e paluajtshme nuk është paraparë lirimi nga tatimi në pronë për këtë lloj të veprimtarisë (neni 8 par 3 pika 3).

71. Megjithatë, Aktgjykimi i Gjykatës Supreme nuk i adreson pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës dhe nuk jep arsyetim adekuat se cili është dallimi ndërmjet tatimit në pronë dhe taksës në pronë, për çfarë aplikohet taksa në pronë të paluajtshme, si dhe nuk është trajtuar pretendimi që LKE duhet të trajtohet si *Lex Specialis* në raport me Ligjin për Tatimin në Pronën e Paluajtshme. Gjithashtu, Gjykata Supreme nuk e trajtoi Memo-n zyrtarë të ARKEP-it, në të cilën theksohej që “taksa në pronë siç është përcaktuar me dispozitën e Nenit 22 paragrafi 6 i LKE-së ka të bëjë me tatimin në pronë dhe si e tillë operatorët janë të liruar nga ky lloj tatimi.” Përcaktimi i qartë se cili ligj është special në rrethana të ngjashme, çka është taksa në pronë të paluajtshme janë vendimtare për parashtruesin e kërkesës dhe gjithashtu edhe

subjektet ekonomike, pasi që ky arsyetim përcakton se a detyrohet parashtruesi i kërkesës të paguaj apo jo tatimin në pronë të paluajtshme.

72. Në të vërtetë, Aktgjykimi i Gjykatës Supreme nuk ka shpjeguar pse parashtruesi i kërkesës nuk ka fituar të drejtën e lirimit nga pagesa e tatimit në pronën e paluajtshme në kontekst të dhënies së përgjigjes ndaj pretendimeve vendimtare të parashtruesit të kërkesës që (i) taksa në pronë të paluajtshme dhe tatimi në pronë janë të njëjta, (ii) LKE duhej të zbatohet në rastin e parashtruesit të kërkesës dhe (iii) mos përgjigja lidhur me Memon zyrtare të ARKEP-it, e cila konfirmon që taksa në pronë e përcaktuar në nenin 22 paragrafi 6 i LKE-së, ka të bëjë me tatimin në pronë.
73. Për më tepër, nuk është detyrë e Gjykatës të vendosë se cila do të ishte mënyra më e përshtatshme për gjykatat e rregullta që të merren me argumentet e ngritura. Megjithatë, Gjykata konsideron që Gjykata Supreme, duke mos bërë dallimin se çka përcakton taksa në pronën e paluajtshme të përcaktuar me nenin 22 paragrafi 6 të LKE-së, duke e shmangur arsyetimin e dhënë në Memon zyrtare të ARKEP-it, e shmang pothuajse në tërësi çështjen, edhe pse ishte specifike, relevante, e rëndësishme dhe vendimtare, me ç' rast nuk i plotëson detyrimet e saj sipas nenit 6, paragrafi 1 të KEDNJ-së. (Shih rasti i GJEDNJ-së *Pronina kundër Ukrainës*, kërkesa nr. 63566/00, Aktgjykimi i 18 korrikut 2006, paragrafi 25).
74. Prandaj, duke marrë parasysh vërejtjet e mësipërme dhe procedurën në tërësi, Gjykata konsideron që Aktgjykimi i Gjykatës Supreme nuk i ka dhënë arsye të mjaftueshme parashtruesit të kërkesës se përse mohohen të drejtat e tij të pretenduara për lirimin nga tatimi mbi pronën e paluajtshme. Rrjedhimisht, ai nuk i ka plotësuar kriteret e drejtësisë siç kërkohet me nenin 6 të KEDNJ-së. (Shih rasti i GJEDNJ-së *Grădinar kundër Moldavisë*, kërkesa nr. 7170/02, Aktgjykimi i 8 prillit 2008, paragrafi 115).
75. Gjykata konsideron se pamundësia e Gjykatës Supreme për të dhënë përgjigje të qarta dhe të plota që kanë të bëjnë me specifikat dalluese të tatimit në pronë dhe taksës në pronë të paluajtshme, paraqet shkelje të së drejtës së parashtruesit të kërkesës për t'u dëgjuar dhe të drejtës për një vendim të arsyetuar, si pjesë përbërëse e së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm. Pra, e drejta për një vendim të arsyetuar përtej faktit që pretendimi duhet të jetë pretendim thelbësor, përcaktues dhe vendimtar për fitimin apo mosfitimin e të drejtës së pretenduar, i njëjti duhet të shpërfaqë gjithashtu që parashtruesi është dëgjuar dhe ka marrë mjaftueshëm sqarime se pse nuk e gëzon të drejtën e pretenduar.
76. Në këtë aspekt, Gjykata përsërit se GJEDNJ, ndër të tjera, në Aktgjykimin *Hiro Balani*, cituar me lart, dhe specifikisht në rastin *Donadze kundër Gjeorgjisë* (kërkesa nr. 74644/01, Aktgjykim i 7 marsit 2006, paragrafi 35) mori qëndrimin se gjykatat vendore nuk kishin kryer një shqyrtim të plotë dhe serioz të pretendimeve vendimtare dhe përcaktuese të parashtruesit të kërkesës. Thënë këtë, edhe nëse gjykatave nuk mund t'u kërkohet të deklarojnë bazat për refuzimin e çdo argumenti të një pale, megjithatë ato nuk përjashtohen nga shqyrtimi dhe dhënia e arsyetimit të duhur ndaj pretendimeve kryesore dhe vendimtare të ngritura prej parashtruesit të kërkesës.

77. Tutje, Gjykata vëren se një arsyetim i mjaftueshëm dhe i qartë në lidhje me *“taksën në pronë të paluajtshme”* nuk iu dha parashtruesit të kërkesës në aktgjykimet e Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme, përkundrazi, ky pretendim vendimtar dhe përcaktues i tij se neni 22 i LKE-së e liron nga pagesa e tatimit në pronë, si pretendim kryesor dhe përcaktues, mbeti i pa trajtuar mjaftueshëm.
78. Në këtë drejtim, Gjykata vë në pah se nuk është në detyrën e Gjykatës Kushtetuese të ekzaminojë deri në çfarë mase janë të arsyeshme pretendimet e parashtruesve në procedurat pranë gjykatave të rregullta. Megjithatë, drejtësia procedurale e kërkon që pretendimeve thelbësore të ngritura nga palët në gjykatat e rregullta duhet dhënë përgjigje në mënyrën e duhur - posaçërisht nëse kanë të bëjnë me pretendimin vendimtar që në rastin konkret i referohen çështjes së lirimit nga taksa në pronë të paluajtshme, e cila sipas pretendimit të parashtruesit është e njëjtë me tatimin në pronë.
79. Prandaj, duke marrë parasysh vërejtjet e mësipërme dhe procedurën në tërësi, Gjykata konsideron se Gjykata Supreme vërtetoi qëndrimin e gjykatës së Apelit, pa u përgjigjur në pretendimin specifik të parashtruesit të kërkesës në lidhje me të drejtën e tij për t’u liruar nga taksa në pronë të paluajtshme e cila sipas pretendimit të tij është e njëjtë me tatimin në pronë.
80. Në pajtim me çështjet e lartë theksuara, duhet të konstatohet se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme [ARJ-UZVP. nr. 17/2020] i 20 janarit 2020, nuk ka plotësuar kriteret e një *“gjykimi të drejtë”* sipas nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6, paragrafi 1 të KEDNJ-së, për shkak të mungesës së vendimit të arsyetuar.
81. Në lidhje me këtë, Gjykata thekson se ky përfundim ekskluzivisht ka të bëjë me Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme nga këndvështrimi i mjaftueshmërisë së arsytimit që ndërlidhet me pretendimet thelbësore dhe përcaktuese të parashtruesit të kërkesës, dhe në asnjë mënyrë nuk paragjykon rezultatin e meritave të rastit. Në këtë kontekst, Gjykata thekson se konstatimi i saj se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme është nxjerrë në shkelje të së drejtës së parashtruesit për vendim të arsyetuar gjyqësor, i referohet në mënyrë specifike vetëm pretendimit të ngritur nga parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij në Gjykatë.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenet 21.4, 113.1 dhe 113.7 të Kushtetutës, nenin 20 të Ligjit dhe rregullin 59 (1) të Rregullores së punës, më 20 tetor 2021, me shumicë votash

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të pranueshme;
- II. TË KONSTATOJË se ka pasur shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1, të nenit 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejta të Njeriut;
- III. TË KONSTATOJË se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme [ARJ-UZVP. nr. 17/2020] i 20 janarit 2020, është i pavlefshëm dhe i njëjti kthehet në rivendosje;
- IV. TË URDHËROJË Gjykatën Supreme që ta informojë Gjykatën Kushtetuese sa më shpejt që është e mundur, por jo më larg se 6 (gjashtë) muaj, përkatësisht deri më 18 prill 2022, lidhur me masat e ndërmarra për zbatimin e Aktgjykimit të kësaj Gjykate, në pajtim me rregullin 63 të Rregullores së punës;
- V. TË MBETET e përkushtuar në këtë çështje në pritje të respektimit të këtij urdhri;
- VI. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- VII. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20 (4) të Ligjit;
- VIII. TË DEKLAROJË se ky Aktgjykim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Bajram Ljatifi

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Jesa Caka Nimani

